

RAPORT ANUAL

ANIVERSAR

2000 - 2025

Împreună pentru o lume mai bună!

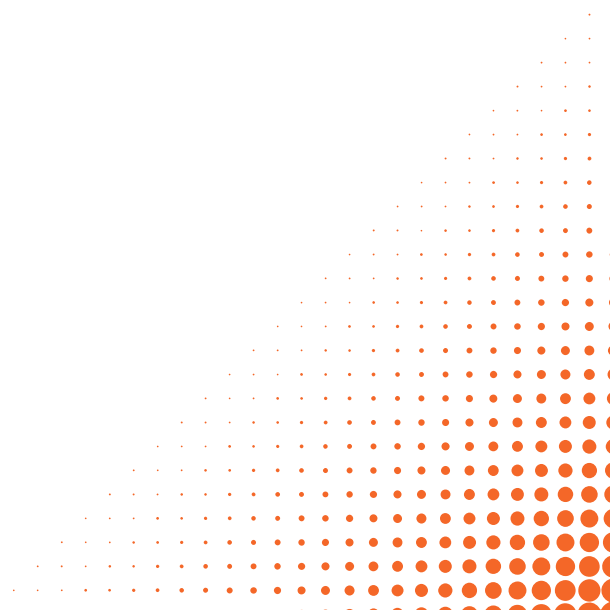
www.reginapacis.org

În loc de cuprins

Acest raport aniversar prezintă 25 de istorii de viață ale persoanelor pe care le-am sprijinit de-a lungul timpului, alături de parteneri, donatori și oameni de bună credință.

În numele întregii echipe și al beneficiarilor noștri, le mulțumim tuturor pentru încredere, susținere și colaborare.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

În anul 2000, am început cu o mână întinsă către cei vulnerabili. De la informarea despre riscurile migrației ilegale și prevenirea traficului de ființe umane, Fundația Regina Pacis a devenit astăzi un pilon al solidarității în Republica Moldova. În fiecare etapă am învățat să ne adaptăm: copii, tineri, vârstnici, refugiați, toți au găsit la noi sprijin și încurajare.

Privind în urmă, vedem chipuri, nu statistici. Fiecare proiect a însemnat un ajutor oferit celor aflați în nevoie, o poveste de viață schimbată spre bine. În spatele fiecărui rezultat sunt oameni reali, cu nume, vise și speranțe. Povestea noastră este, de fapt, povestea celor pe care i-am ajutat să se ridice și să-și regăsească drumul în viață.

**În an jubiliar, dăm glas vocilor beneficiarilor,
pentru că ei sunt adevărata măsură a muncii noastre.**

REGINA PACIS – LOCUL UNDE AM DEVENIT OM

“ —

„Eu sunt Ivan Taradaev, unul dintre acei copii care a ajuns într-o situație dificilă de viață: eram slăbit, aveam nevoie de ajutor și eram foarte mic. Am venit la Fundația Regina Pacis la vârsta de 9 ani și am plecat de acolo la 17. În toți acești ani, am primit hrană, căldură și o bază de viață pe care, uneori, nici părinții nu reușesc să o ofere copiilor lor.

Dar nu e totul. La început eram un copil încăpăținat și aveam nevoie, la rândul meu, de dragoste, afecțiune, înțelegere și susținere. Toate acestea le-am primit la Regina Pacis și sunt foarte recunoscător fundației și oamenilor care au fost alături de mine.

Nu mi-a fost ușor după ce am plecat de la centru, însă sunt o persoană perseverentă: știam ce vreau, știam unde merg și ce trebuie să fac. Am crescut la Regina Pacis și mă mândresc că am devenit omul care, cu demnitate, poate spune că s-a format acolo.

Astăzi sunt profesor la Academia de Artă a Frizeriei și, în același timp, barber. Sunt muzician, am deschis un studio muzical la Chișinău, am călătorit în multe țări și mi-am împlinit visurile. Am o carieră frumoasă și o viață de care sunt mândru.

Mai mult decât atât, de la Regina Pacis am plecat nu doar bărbat, ci și om responsabil, capabil să ia decizii, să iasă din orice situație și să privească fiecare încercare ca pe o provocare pe care o întâmpin cu bucurie.

Un rol important în viața mea l-a avut și credința. Chiar dacă astăzi sunt musulman, amintesc cu recunoștință că prima mea legătură cu Dumnezeu a fost cultivată de Don Cesare. Credința mi-a oferit tărie, iar acest lucru a contat mult în succesul meu de astăzi.

Vă sunt profund recunoscător pentru educația, dragostea și valorile pe care le-am primit. Mulțumesc din inimă pentru tot binele făcut.

Vă doresc multă fericire și succes.
Binele se întoarce mereu!"

Cu drag și respect, Ivan Taradaev

CASA CARE M-A ÎNVĂȚAT SĂ TRĂIESC

“

„Aveam zece ani când am pășit pentru prima dată în Centrul de Plasament al Copilului Regina Pacis. Înainte de asta, trăisem doi ani pe străzi, singur, într-un oraș mare, fără acoperiș deasupra capului, fără sprijin și fără un viitor. Îmi amintesc clipa, când, la opt ani, am realizat că rămăsesem singur – primul moment de cotitură din viața mea. Al doilea a fost atunci când a venit timpul să plec din Centru și mi-am promis că voi face singur primul pas. Mi-a fost frică, dar știam că nu puteam da înapoi.

Când am ajuns la Centru, am simțit pentru prima oară căldură, liniște și speranță. A fost ca și cum lumea mă primea din nou, oferindu-mi un loc și un nume. Nu mai eram doar un copil cu un trecut greu, ci parte din ceva mai mare. Mă inspira mereu gândul că reprezentam chipul tuturor celor care își dăruiseră timpul, răbdarea și inima pentru mine. Știam că, dacă aș fi cedat, nu aș fi pierdut doar eu, ci și încrederea lor; iar dacă aș fi reușit, munca și sufletul lor ar fi mers mai departe prin mine.

Într-o iarnă, în vacanță, am vizitat un centru din Italia. Acolo am văzut un barista care lucra cu atâta pasiune și grație, încât m-am îndrăgostit de acea imagine. Atunci mi-am descoperit visul și am început să-l urmez. Mi-am promis să devin cel mai bun barista din țara mea.

Fundația Regina Pacis mi-a oferit mai mult decât un acoperiș, mi-a oferit căldură, pe care am purtat-o în mine și pe care am încercat să o împărtășesc oamenilor, zi de zi. În viața mea au fost oameni pe care i-am purtat mereu în inimă: Emilia Moraru, psihologul care m-a învățat să găsesc ieșire din cele mai grele situații, și Ilie Zabica, un exemplu pentru toți adolescenții. Când îmi spune că este mândru de mine, inima mea crește de bucurie.

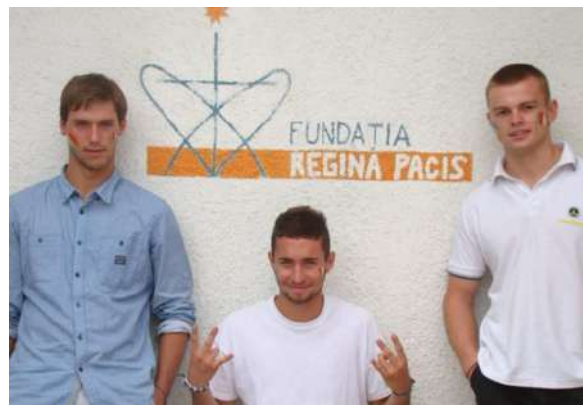
Mi-e teamă să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă aș fi rămas pe străzi sau dacă aș fi urmat exemplul părinților mei, amândoi alcoolici. Dar datorită Fundației Regina Pacis viața mea a luat o altă direcție. Simt și acum că sunt binevenit în această familie, ca și cum aș fi acasă. Chiar dacă nu am simțit nici până azi ce înseamnă cu adevărat o „familie”, știu cum să fiu un prieten bun, un coleg de nădejde, un om pe care te poți baza, pentru că aceste modele le-am învățat aici.

Îmi amintesc cum angajații Centrului veneau zi de zi la muncă, lăsându-și propriii copii acasă pentru a avea grijă de noi – copiii nimănui. Pentru mine, acesta este un gest uriaș. Și dacă aș putea mulțumi cuiva cu adevărat, aș mulțumi din suflet persoanei care a avut ideea de a crea acest Centru. Pentru că mi-a schimbat viața.

Astăzi, cea mai mare mândrie a mea este fiul meu, de șase ani, care este cel mai frumos dar pe care mi l-a oferit viața. Trecutul meu nu mă trage înapoi, dimpotrivă, mă motivează să merg tot înainte.

Și dacă aș putea spune ceva acelui copil mic și obosit care stătea singur pe o stradă rece, i-aș spune: „Ține-o tot așa. Nu te abate. Ești pe drumul cel bun.”

Denis Nederiță

MARIA ȘI VASILE. DE LA COPII MICI ȘI SPERIAȚI, LA OAMENI CARE ȘI-AU GĂSIT DRUMUL ÎN VIAȚĂ

“

„Eu și fratele meu am crescut într-o familie în care lucrurile nu erau deloc ușoare. Mama și tata se luptau cu probleme mari - alcoolul și certurile erau parte din viața noastră de zi cu zi. Nu aveam cum să ne simțim în siguranță acasă, iar asta ne făcea să fim speriați și nesiguri.

Când aveam 13 ani, iar fratele meu 9, autoritățile au decis că avem nevoie de un loc mai bun, unde să fim protejați și iubiți. Așa am ajuns la Centrul de Plasament Regina Pacis. Pentru noi a fost o schimbare uriașă – am plecat de la frici și singurătate și am intrat într-un loc unde, pentru prima dată, am simțit că cineva chiar ține la noi.

La Regina Pacis, educatorii au fost mereu alături de noi. Ne-au ascultat când aveam nevoie să vorbim, ne-au încurajat când ne era greu și ne-au arătat cum să fim mai puternici, să avem încredere în noi. Era un mediu nou, dar cald, unde am învățat că nu suntem singuri.

Aici am mers la școală, am terminat gimnaziul și apoi am absolvit și o școală profesională. Am învățat multe lucruri care mi-au fost și îmi sunt de folos până acum. Nu doar lecții din manuale, ci și lecții despre viață, despre cum să ne descurcăm, cum să fim responsabili și să ne respectăm pe noi înșine.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

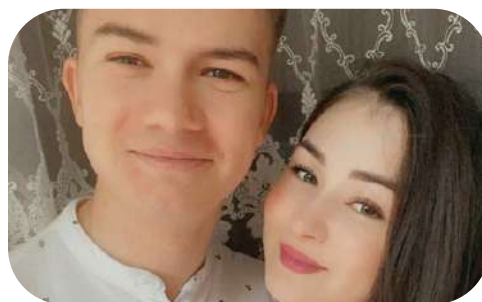
După ce am terminat studiile, nu am fost lăsată singură în fața provocărilor. Am mers la Locuința asistată In Cammino, un loc în care am continuat să primesc sprijin și să cresc. Acolo am avut acces la cursuri de dezvoltare personală și la cursuri de limba engleză, care m-au ajutat să-mi largesc orizonturile. Dar, cel mai important, am fost ajutată să-mi găsesc un loc de muncă. Am lucrat ca office manager într-o companie italiană, iar asta mi-a dat încredere că pot să mă descurc singură, că pot să-mi construiesc o viață frumoasă.

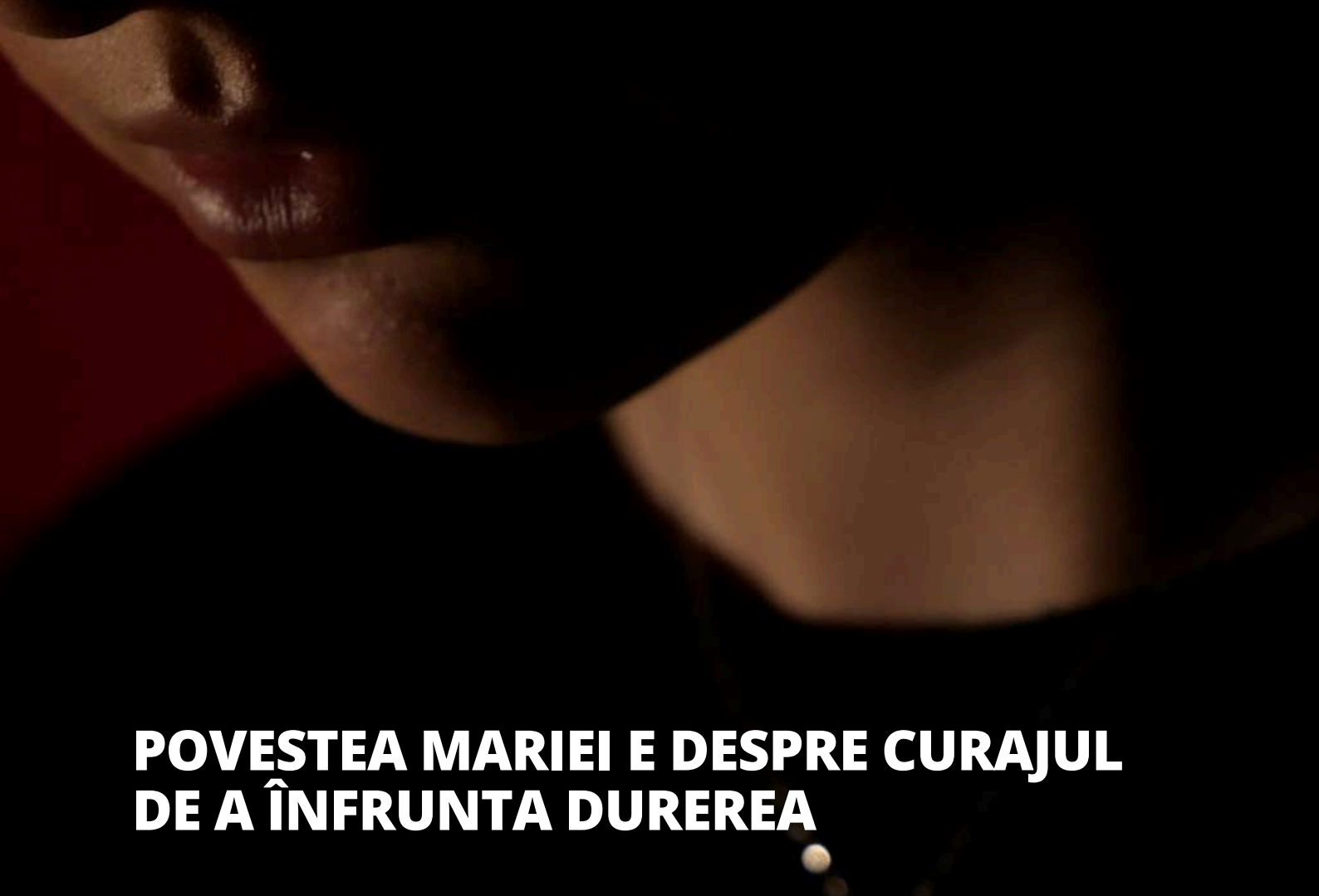
Acum, privind înapoi, îmi dau seama cât de mult am crescut. Am venit când eram copii mici și speriați, iar acum suntem oameni care știu ce vor, care au învățat să lupte și să meargă mai departe.

Pentru mine, Fundația Regina Pacis este mai mult decât un centru, este acasă. Locul care m-a primit când aveam nevoie, care m-a învățat să fiu puternică și care a crezut în mine când eu încă nu reușeam să cred.

Și pentru asta le voi fi mereu recunoscătoare."

Cu mult drag, Maria Severin

POVESTEA MARIEI E DESPRE CURAJUL DE A ÎNFRUNTA DUREREA

Maria s-a născut într-o familie aparent obișnuită dintr-un sat din centrul Moldovei, dar copilăria i-a fost marcată de încercări dureroase. Tatăl ei a decedat devreme, lăsând familia vulnerabilă, iar mama a fost afectată de dependența de alcool și prinsă într-o relație abuzivă. La doar câteva luni, Maria a trecut printr-un accident grav care a avut loc acasă, în urma căruia a suferit arsuri severe pe față, piept și mână. Urmările au fost cicatrici vizibile și ani grei de tratamente și intervenții chirurgicale. În ciuda durerii fizice și a suferinței emoționale, Maria a crescut cu o putere interioară remarcabilă și o maturitate timpurie, devenind un copil sânguincios, responsabil și luminos.

Fără siguranța unei familii care să o ocrotească, Maria a ajuns la Centrul de Plasament al Copilului Regina Pacis unde, pentru prima dată, a simțit sprijin, grijă și un strop de liniște. A găsit la noi un acoperiș deasupra capului, alimentație, acces la educație și suport psihologic.

Cu ajutorul fundației, a putut să-și urmeze drumul către școală: mai întâi la un liceu cu profil artistic, unde și-a terminat gimnaziul, apoi la o școală profesională, unde a ales să se specializeze într-un domeniu vocațional care îi umple sufletul de bucurie și îi dă încredere în viitor.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

Pe lângă pașii făcuți în educație și formare profesională, Maria a primit și sprijinul de care avea nevoie pentru a-și recâștiga încrederea în sine. Un moment cu adevărat decisiv a venit în vara anului 2023, când a beneficiat de o intervenție estetică ce i-a atenuat cicatricile lăsate de copilărie. Această schimbare nu i-a adus doar o transformare vizibilă în oglindă, ci și o creștere semnificativă a stimei de sine.

Astăzi, Maria este o tânără demnă de admirație. Face parte din proiectul Locuința socială „In Cammino” destinat tinerilor fără sprijin familial, are un loc de muncă stabil și se întreține singură. Prin muncă, perseverență și reziliență, Maria privește cu optimism spre viitor. Povestea ei este o dovadă vie că, atunci când un copil primește sprijin la momentul potrivit, poate depăși orice suferință și își poate construi o viață independentă și demnă.

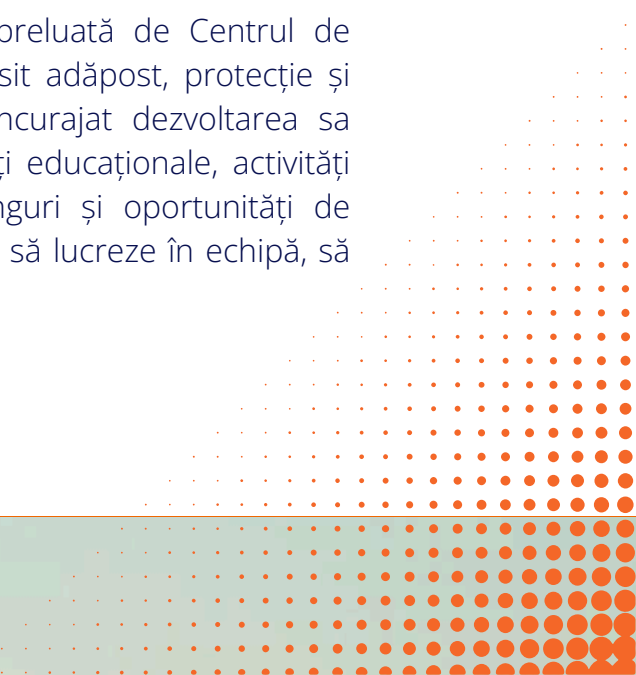

CUM AM DEVENIT FAMILIA IONELEI

“ —

Copilăria Ionelei a fost marcată de lipsa protecției și a sprijinului parental. În loc să primească siguranță și încredere, a trecut prin experiențe traumatizante cauzate de neglijența mamei și de comportamentul violent al tatălui. La doar zece ani, a trăit suferințe greu de imaginat pentru un copil, ceea ce i-a afectat profund echilibrul emoțional și i-a răpit șansa unei copilării liniștite.

Viața Ionelei s-a schimbat odată ce a fost preluată de Centrul de Plasament al Copilului Regina Pacis. Aici a găsit adăpost, protecție și sprijin, dar mai ales o comunitate care a încurajat dezvoltarea sa personală. Fundația i-a oferit acces la activități educaționale, activități extracurriculare, evenimente culturale, traininguri și oportunități de voluntariat, unde și-a făcut prieteni și a învățat să lucreze în echipă, să comunice și să-și descopere talentele.

Prin consiliere psihologică și activități de reabilitare, Ionela a început să depășească fricile și timiditatea. Mediul stabil și sprijinul constant au ajutat-o să-și recapete încrederea în sine și să privească cu speranță spre viitor.

Astăzi, Ionela este o tânără realizată, cu o viață echilibrată și plină de sens. A absolvit cu note gimnaziul, apoi colegiul, și a urmat studii universitare. Și-a întemeiat propria familie și este mamă a doi copii frumoși.

Fundația Regina Pacis a devenit pentru ea familie. Ne vizitează cu bucurie la sărbători și ne invită la evenimentele importante din viața ei, păstrând mereu recunoștință și afecțiune pentru cei care i-au fost aproape când avea cea mai mare nevoie.

EXPERIENȚA ANEI MARIA ȘI VIAȚA LA „IN CAMMINO”

“

„Locuința asistată „In Cammino” a însemnat pentru mine un spațiu important de creștere și formare personală, educațională și socială. Sunt recunoscătoare pentru șansa de a face parte din acest mediu care m-a ajutat să îmi urmez studiile cu mai multă claritate și încredere. Nu a fost doar o oportunitate, ci un loc în care am putut să cresc, să mă descopăr și să mă dezvolt într-un mod autentic.

Participarea la atelierele de dezvoltare personală m-a ajutat să mă cunosc mai bine, să îmi întăresc încrederea în propriile capacități și să învăț să gestionez mai ușor provocările de zi cu zi, atât pe plan emoțional, cât și practic.

Am avut ocazia să particip la un proiect internațional în Italia – o experiență care m-a pus față în față cu alte culturi și m-a învățat să apreciez diversitatea, să fiu mai deschisă și mai empatică față de perspectivele diferite.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

Un alt aspect important a fost viața trăită împreună cu celelalte fete din proiect. Această experiență ne-a învățat să cooperăm, să ne respectăm reciproc și să stabilim limite sănătoase în relațiile dintre noi. Am învățat să relaționăm cu empatie, să ne susținem și să construim legături sincere și de durată.

Implicarea în acțiuni de voluntariat a avut și ea un rol important. Participând la campaniile în care colectam produse alimentare pentru bătrânii aflați în dificultate, am putut să ajut direct atât Fundația Regina Pacis cât și sprijinirea comunității. Prin aceste activități am înțeles ce înseamnă solidaritatea și responsabilitatea față de ceilalți.

„In Cammino” nu a fost doar un proiect, a fost pentru mine o experiență care mi-a modelat caracterul și mi-a pus bazele pentru drumul pe care merg acum.

Mulțumesc, In Cammino!

Mulțumesc, Fundația Regina Pacis!”

DE LA COPILĂRIE ÎN PLASAMENT LA O VIAȚĂ INDEPENDENTĂ

“

Irina a rămas orfană la o vârstă foarte fragedă. În primii ani de viață, a locuit fără tată, alături de o mamă neglijentă și de fratele ei mai mic. Copilăria a fost grea, fără amintiri frumoase de depănat: fratele ei a decedat din cauza neglijenței materne, iar la doar șase ani, Irina a fost luată forțat din familie de autoritățile tutelare. A urmat o viață în plasament, iar la împlinirea vârstei de 18 ani, tânăra s-a trezit din nou singură, fără sprijin și fără cămin.

În această situație dificilă, Irina a decis să ceară ajutor și a fost inclusă în programul de asistență „In Cammino” al Fundației Regina Pacis. Timp de 18 luni, Irina a beneficiat de întreaga gamă de servicii oferite de proiect, menite să o ajute să se integreze în societate: deprinderi de autogospodărire și autonomie personală, educație pentru un stil de viață sănătos, gestionarea resurselor financiare, activități de grup și programe individualizate, activități de petrecere a timpului liber, dezvoltarea abilităților sociale și asistență în găsirea unui loc de muncă.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

În cadrul Locuinței „In Cammino”, Irina a absolvit Centrul de Excelență în Industria Ușoară, obținând diploma la specialitatea cusătoare, categoria III. Ulterior, a fost angajată la o fabrică de croitorie, aplicând cu succes abilitățile dobândite.

Pe parcursul acestei perioade, tânăra a reușit să strângă resurse suficiente pentru a închiria o locuință și a duce un trai independent, integrându-se cu succes în societate. Povestea ei arată că, chiar și după ani de greutate și singurătate, sprijinul potrivit și oamenii cu inimă bună pot schimba viața unei tinere, oferindu-i șansa să devină stăpână pe propria viață și să-și construiască un viitor demn și sigur.

POVESTEA DE VIAȚĂ A SURORILOR CE NU AU RENUNȚAT

Cristina și Marina sunt surori gemene care au trăit o copilărie marcată de lipsuri și incertitudine. Părinții lor s-au confruntat cu mari dificultăți financiare, iar mama a plecat în străinătate pentru a munci. Tragedia a lovit familia când, pe drum spre Italia, mama fetelor a suferit un atac de cord și a decedat, lăsându-le pe cele două să înfrunte singure durerea și nesiguranța. După pierdere, tatăl a lăsat o mare parte din responsabilități în grija bunicii, inclusiv copiii. Deși îmbătrânită și cu resurse puține, bunica a făcut tot ce a putut pentru a le fi alături. Acea perioadă a fost marcată de crize emoționale și financiare.

Decise să meargă mai departe, surorile au apelat după suport la Fundația Regina Pacis și au fost incluse în serviciul Locuința Asistată „In Cammino”, care le-a oferit sprijin și asistență complexă. Fiecare a urmat un plan individualizat, centrat pe educație și dezvoltare personală.

Au primit cazare gratuită, consiliere psihologică, sprijin social și vouchere pentru nevoile de zi cu zi. Au participat la sesiuni de dezvoltare personală unde au învățat cum să își gestioneze emoțiile, să comunice mai eficient și să își fortifice încrederea în sine.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

Echipa de proiect le-a sprijinit pas cu pas să învețe deprinderi necesare pentru viața independentă, de la gestionarea bugetului personal până la întreținerea unei locuințe. Implicarea lor în activități de voluntariat le-a ajutat să își dezvolte relații de încredere și să simtă că pot contribui și ele la comunitate.

Cristina și Marina au absolvit recent colegiu din Chișinău: una la asistență socială, cealaltă la învățământ primar. Rezultatele lor academice au fost excelente și au beneficiat de burse de merit, confirmând ambiția și munca lor constantă. Cu fotografia mamei pe noptieră, fiecare își urmează visul: Cristina vrea să devină pedagog social pentru a sprijini tinerii aflați în situații dificile, iar Marina își dorește să fie învățătoare și să contribuie la educația copiilor.

Programul „Locuința Asistată In Cammino” le-a oferit siguranță, stabilitate și încredere, ajutându-le să își concentreze energiile asupra studiilor și planurilor de viitor.

MARCEL ȘI DRUMUL SĂU DE LA LIPSURI LA INDEPENDENȚĂ

“ —

Marcel a crescut într-un mediu instabil și fără sprijinul familiei. La doar șapte ani, părinții lui au fost decăzuți din drepturile părintești, iar el și frații săi au ajuns într-un centru de plasament. Mama a murit la scurt timp, iar tatăl, consumator de alcool, a rămas absent și indiferent la soarta copiilor. Copilăria lui Marcel a fost plină de lipsuri materiale și emoționale.

După ce a ieșit din sistemul de protecție, Marcel s-a confruntat cu noi provocări. Deși avea un loc de muncă stabil și o calificare în domeniul meșteșugurilor, lipsa unei baze solide îl ținea pe loc. Atunci el a apelat la noi după suport și a fost găzduit în cadrul serviciului Locuința Asistată „In Cammino” destinat băieților. A găsit acolo un spațiu sigur și stabil, un loc unde să-și înceapă viața independentă.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

La noi nu a primit doar cazare gratuită, ci și consiliere psihologică, ghidare în acumularea experienței de muncă și sprijin din partea unei echipe dedicate. A învățat să-și organizeze eficient viața, să își planifice viitorul și să dobândească deprinderi pentru traiul de zi cu zi: gestionarea finanțelor, menajul și responsabilitatea muncii independente.

Timp de șase luni, Marcel a evoluat constant. Și-a conturat un plan pentru următoarea etapă, bazat pe stabilitate, responsabilitate și dezvoltare personală.

Locul de muncă îi oferă un venit stabil, iar dorința de a-și continua educația este mai puternică ca niciodată. Unul dintre pașii care urmează să-l facă este înscrierea la cursurile serale, pentru a-și perfecționa abilitățile și a-și construi o carieră solidă.

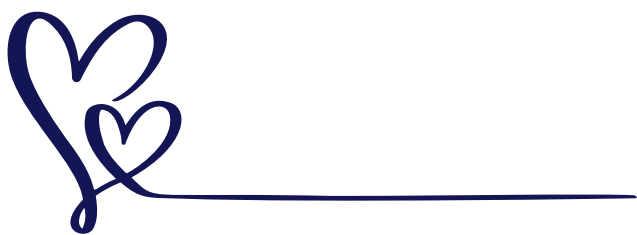
ILIE CODREANU: MESERIILE CARE MI-AU SCHIMBAT VIAȚA

“

„Când am ajuns în Centrul de detenție pentru minori și tineri din Goian, nu prea știam ce să aștept de la viață. Erau zile grele, pline de incertitudine și regrete. Dar, în tot acest timp, Fundația Regina Pacis a fost ca o lumină care m-a ghidat spre un drum nou.

Datorită lor, am avut șansa să urmez cursuri de calificare în trei meserii diferite: bucătar, mecanic auto și frizer. Am ales să învăț aceste meserii pentru că am vrut să am o șansă reală să-mi schimb viața, să nu mai rămân blocat în trecut.

După ce am fost eliberat, am început să muncesc ca bucătar într-un restaurant italian din Chișinău. Acolo am învățat multe, mai ales despre prepararea pizzei, și am câștigat experiență care mi-a deschis uși. Mai târziu, am ajuns să lucrez la Andy's Pizza, unde am avut privilegiul să fiu adjunct al bucătarului-șef pentru o perioadă lungă. A fost o experiență valoroasă care m-a ajutat să cresc profesional.

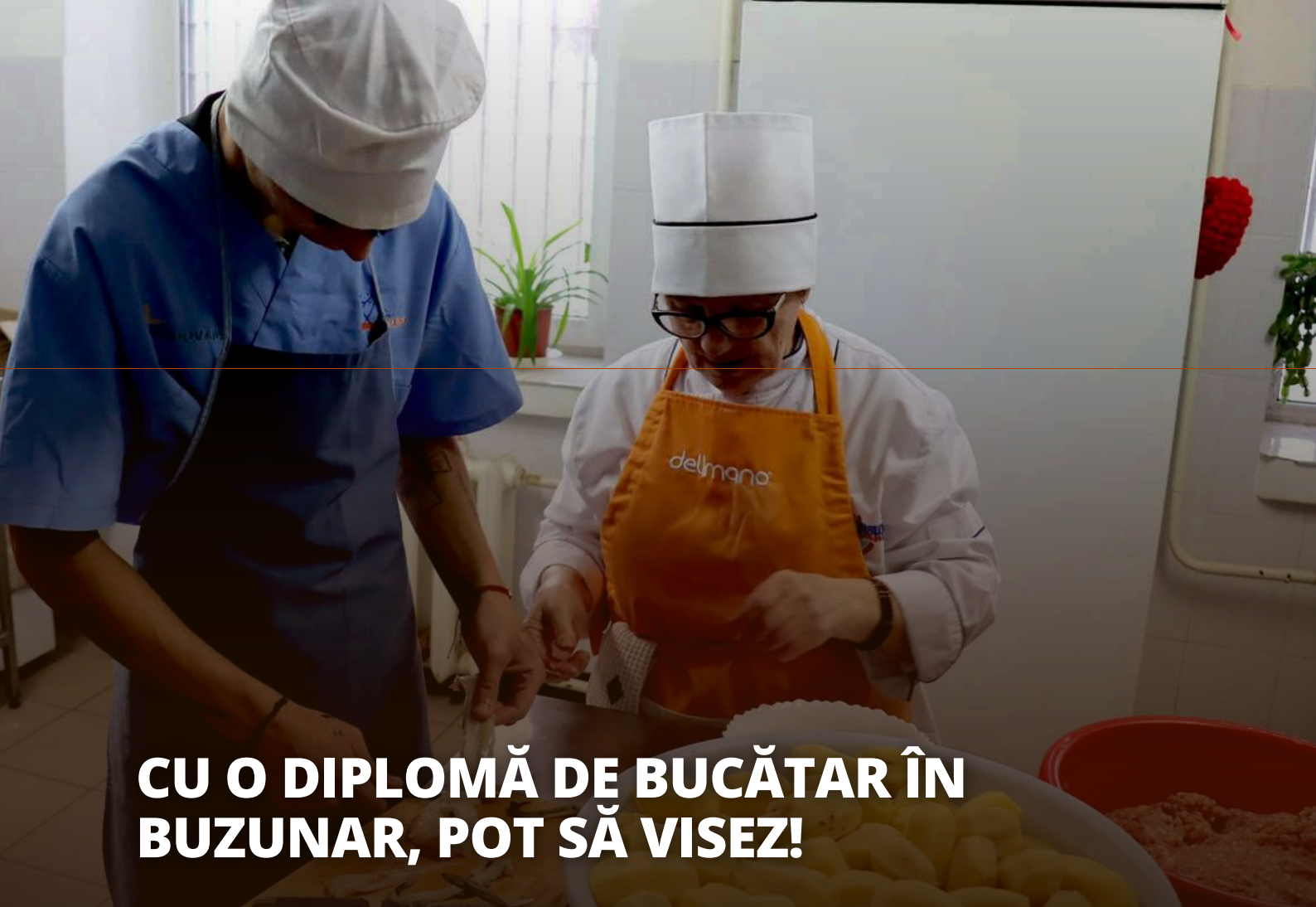
Viața m-a purtat apoi în afara țării, împreună cu familia mea. Peste hotare, am început să practic meseria de mecanic auto. La început a fost din necesitate, dar în timp am ajuns să o fac cu drag, reparând și întreținând mașini, atât pentru firma mea de construcții, cât și pentru prietenii care îmi cer ajutorul.

Fără sprijinul și cursurile Fundației Regina Pacis, integrarea mea în societate ar fi fost mult mai dificilă. Ei mi-au oferit nu doar cunoștințe, ci și speranța că pot fi altcineva, că pot să construiesc o viață nouă, în care să mă simt demn și util.

Sunt recunoscător pentru tot ce am învățat și pentru oamenii care nu au renunțat la mine atunci când eu încă nu credeam în mine însumi."

Semnat, Ilie Codreanu

CU O DIPLOMĂ DE BUCĂȚAR ÎN BUZUNAR, POT SĂ VISEZ!

“ —

Cătălin este un tânăr de 18 ani. Când era la libertate, începuse să studieze arta culinăriei. Îi plăcea foarte mult să gătească. Se vedea un bucătar cu nume. Își stabilise scopuri mărețe și planuri frumoase pentru viața ce urma. Dar, într-o zi, o faptă nesăbuită, îi șifonase cursul vieții. Fusesse condamnat. Vedea cum tot ce își plănuise mai frumos se risipește. Se simțea neputincios în fața unei asemenea schimbări. Iar lumina din spatele gratiilor, era departe, foarte departe.

După o perioadă complicată de adaptare în penitenciar, a înțeles că viața nu s-a stopat. Poate în continuare să viseze, doar că, în tăcere. Ba mai mult, poate să-și continue studiile grație cursurilor de instruire profesională, organizate, în penitenciar, de Fundația Regina Pacis, cu suportul Asociației Renovabis din Germania. Fără a sta mult pe gânduri, a analizat minuțios oferta de programe, și cu multă bucurie a regăsit în listă ceea ce își dorea să devină în viață: profesia de bucătar.

25 DE ANI ÎMPREUNĂ

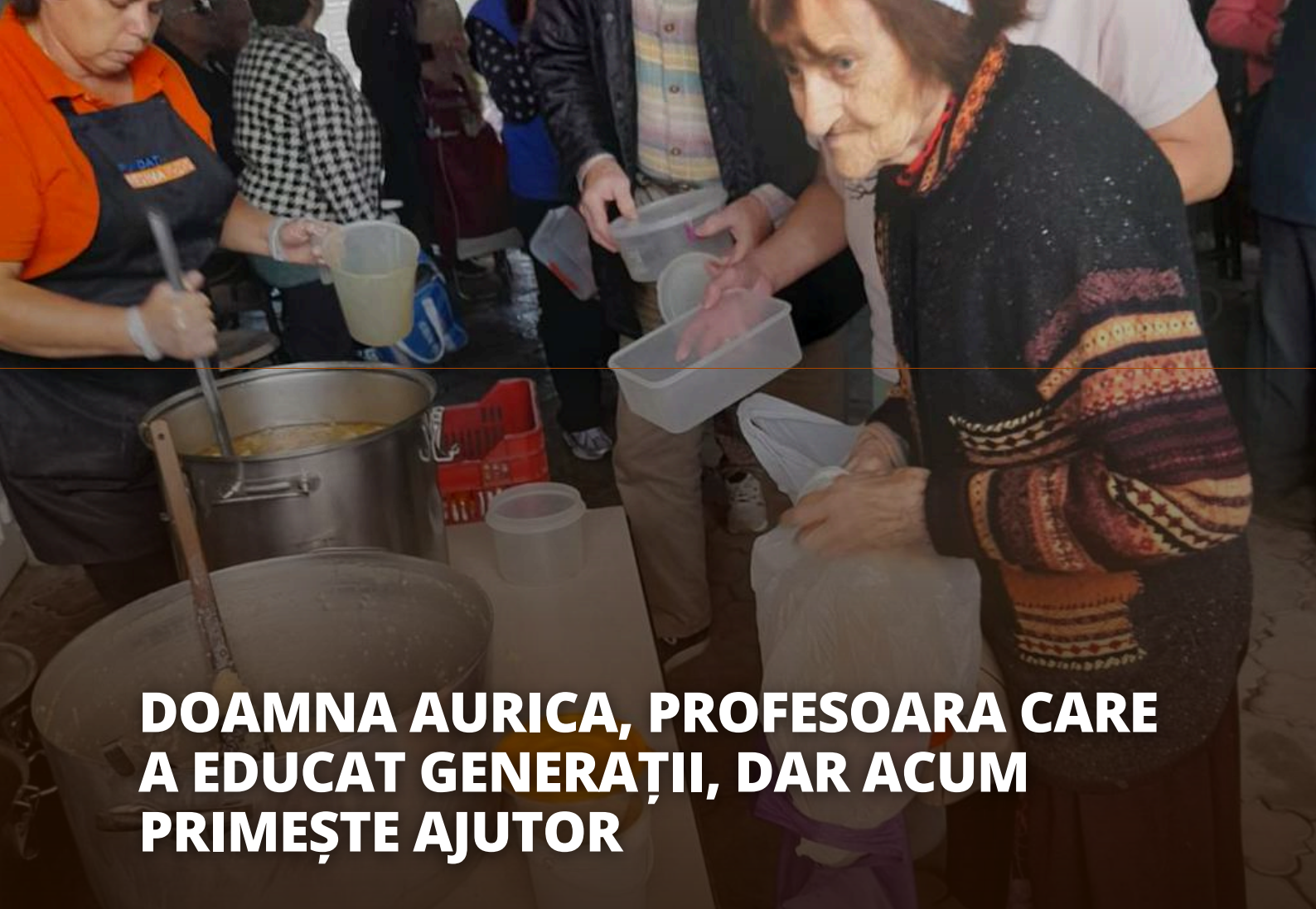

Cătălin a fost un elev exemplar, a participat activ la toate lecțiile teoretice și practice, a depus efort să memorizeze toate informațiile pe care le primea de la profesorii competenți.

Acum, cu o diplomă de bucătar în buzunar, visele lui așteaptă să devină realitate. Se simte mai sigur pe sine, mândru și determinat să devină un bucătar iscusit. Pe lângă profesia de bucătar, Cătălin a mai învățat și meșteșugul frizeriei.

În viitorul de după gratii, diplomele obținute în penitenciar îi poate asigura șanse reale să se reintegreze mai ușor în societate, având acces astfel la mai multe profesii accesibile pe piața muncii.

DOAMNA AURICA, PROFESOARA CARE A EDUCAT GENERAȚII, DAR ACUM PRIMEȘTE AJUTOR

“ —

„Am muncit o viață întreagă la școală, cu drag de copii și de carte. Mai bine de treizeci de ani i-am învățat pe alții ceea ce știam eu mai bine și am încercat să le fiu ca o mamă, cu vorbă bună și răbdare. Dar, deși am dăruit atât de mult din inima mea și din timpul meu, viața nu a fost deloc ușoară. Acum am 90 de ani și trăiesc dintr-o pensie mică. Locuiesc împreună cu nepotul meu, care și el muncește cu un salariu modest, și încercăm să facem față tuturor greutăților. Facturile mari, prețurile tot mai ridicate la alimente și nevoia de medicamente fac ca fiecare bănuț să conteze.

De când am început să vin la Cantina Socială a Fundației Regina Pacis, viața mea s-a schimbat. Nu e vorba doar despre mâncare caldă, ci și despre oamenii care mă întreabă ce mai fac și mă ascultă cu răbdare. Pachetele cu alimente și produsele de primă necesitate mă ajută enorm și mă fac să simt că nu sunt singură.

Aici am întâlnit și alți bătrâni cu povești asemănătoare cu a mea. Împărțim nu doar masa, ci și amintiri, sfaturi și bucurii mărunte. Este un loc care încălzește sufletul și îmi dă puterea să merg mai departe, zi de zi.”

Aurica, beneficiară Cantina Socială

DOAMNA ELENA: MĂ SIMT MAI PUȚIN SINGURĂ DATORITĂ OAMENILOR BUNI

“

„Mă numesc Elena și m-am născut în anul 1938. Am muncit o viață întreagă în medicină și am ajutat oamenii bolnavi. Chiar dacă am primit câteva distincții de stat pentru munca mea, pensia pe care o primesc este foarte mică, mai puțin de 3000 de lei.

Am doi feciori, amândoi plecați de mult timp peste hotare, dar niciunul nu poate să mă ajute. Unul a avut un accident și nu se mai poate ridica din pat, iar celălalt se descurcă greu și nu îmi poate fi aproape. Așa că trăiesc singură și nu am pe nimeni să mă sprijine.

Din octombrie 2023, am început să vin la Cantina Socială a Fundației Regina Pacis. Aici primesc mâncare caldă și un pachet cu produse, dar mai ales primesc cuvinte bune și oameni care se mai interesează de sănătatea mea. Asta mă face să zâmbesc uneori și mă simt mai puțin singură.

Sunt recunoscătoare tuturor celor care ne ajută. Mă rog lui Dumnezeu să le dea sănătate și putere!”

Elena Musteața, beneficiară Cantina Socială

DE LA VIAȚA DE INGINER, LA O BĂTRÂNEȚE ÎNCONJURATĂ DE GRIJI

“

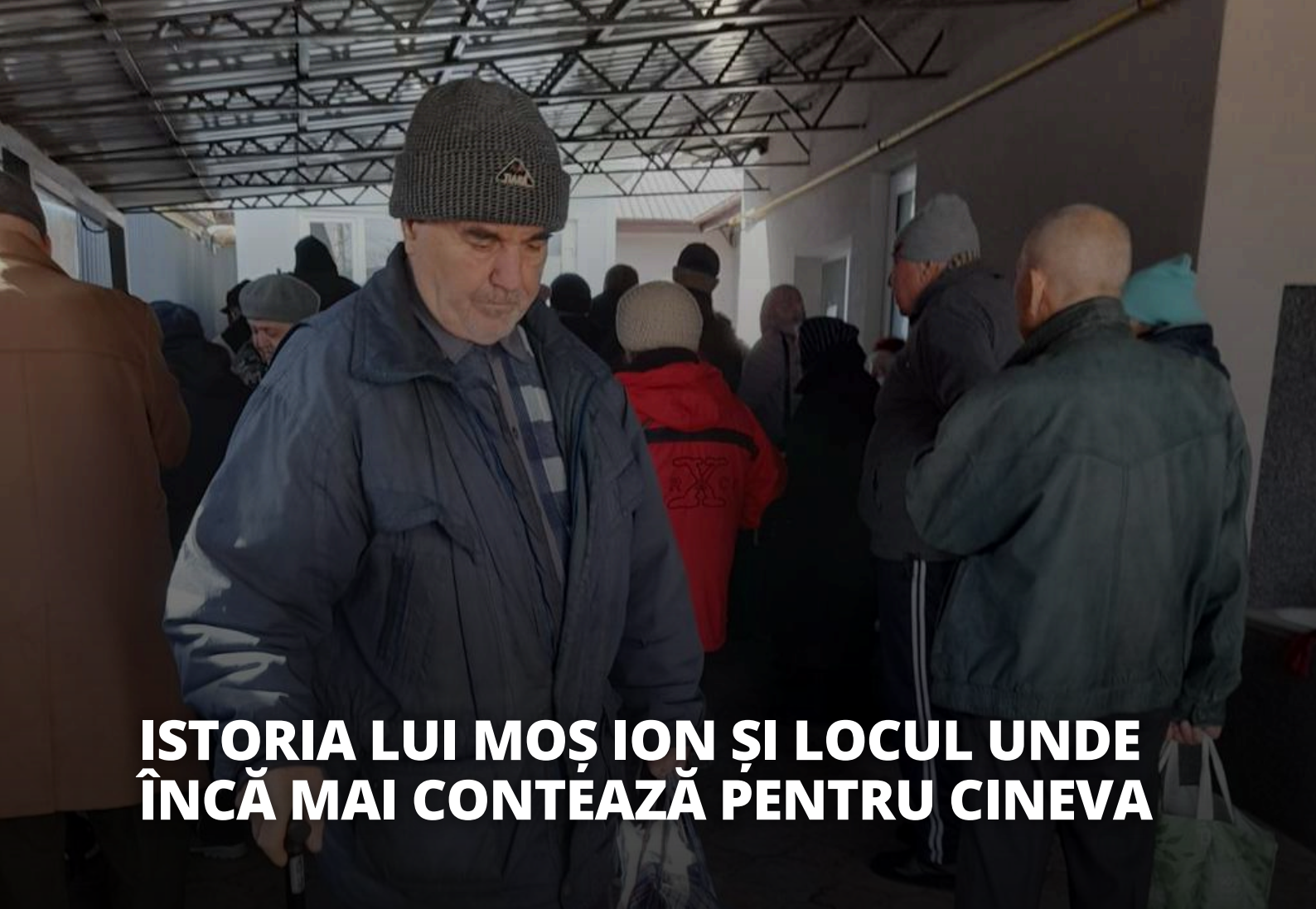
„Eu sunt Lidia și am aproape 90 de ani. Am muncit o viață întreagă ca inginer la o uzină din Chișinău. Munca mea mi-a adus satisfacție, dar și multe nopți nedormite, gândindu-mă la proiecte și la oamenii pentru care lucram.

După ce l-am pierdut pe soțul meu, casa a rămas prea mare și prea liniștită. Pensia mea astăzi nu depășește 3000 de lei, și, chiar dacă încerc să fiu atentă la fiecare bănuț, abia reușesc să acopăr cheltuielile pentru facturile la servicii, medicamente și unele alimente.

Din august 2020 vin la Cantina Socială a Fundației Regina Pacis, unde, datorită oamenilor cu inimă mare, avem o masă caldă și un loc unde să schimbăm câteva vorbe.

Sunt profund recunoscătoare doamnelor de la cantină și tuturor celor care fac posibil acest loc. Fiecare vizită aici îmi dă energie și speranță, mă ajută să privesc înainte și să cred că, chiar și la vârsta mea, pot găsi căldură și oameni buni în jur.”

Lidia Sîsenko, beneficiară Cantina Socială

ISTORIA LUI MOȘ ION ȘI LOCUL UNDE ÎNCĂ MAI CONȚEAZĂ PENTRU CINEVA

“

„Am muncit toată viața ca șofer la fabrică, dar înainte să ies la pensie am suferit un atac de cord și nu am mai putut lucra. Boala mi-a afectat o mână și un picior, iar treburile prin casă îmi vin greu. Trăiesc singur și fără niciun ajutor. Unele zilele par lungi și grele, dar încerc să merg înainte.

De câțiva ani buni vin la Cantina Regina Pacis. Aici primesc prânzul cald, dar mai mult contează vorbele bune și oamenii care se interesează de mine. Câteva cuvinte sau o glumă de dimineață îmi ridică dispoziția și îmi amintesc că încă mai contez pentru cineva.

La cantină întâlnesc și alți bătrâni care, ca și mine, au nevoie de sprijin și companie. Putem să vorbim, să râdem și uneori doar să stăm de vorbă, iar aceste momente ne fac ziua mai frumoasă.

Nu știu ce m-aș fi făcut fără acest loc. Aici găsesc căldură, prietenie și oameni care nu uită de bătrânii țării. Le mulțumesc din inimă doamnelor de la cantină și tuturor celor care ne ajută. Fiecare zi petrecută aici îmi dă putere să merg mai departe și să sper la zile mai bune.”

Ion Gonța, beneficiar Cantina Socială

SINGURĂTATEA UNEI PROFESOARE BOLNAVE ȘI AJUTORUL DE LA CANTINĂ

“

Doamna Zinovia a muncit o viață întreagă ca profesoară, modelând caractere și împărtășind cunoștințe cu dăruire și pasiune. Ani la rând a fost sprijin, încurajare și exemplu pentru generații de copii din satul ei. După ce a divorțat în tinerețe, a rămas singură, iar fiicele plecate în străinătate nu îi pot fi alături în momentele de nevoie. Bolile, grijile și nevoile zilnice au început să o izoleze tot mai mult, iar singurătatea a devenit un tovarăș greu de purtat.

În această luptă tăcută, sprijinul Cantinei Sociale i-a adus un nou prezent. De aproape doi ani, de când primește mese calde și pachete alimentare, doamna Zinovia simte, pentru prima dată după mult timp, că nu este uitată și că cineva se gândește la ea.

Fiecare vizită la cantină îi aduce un cuvânt bun, o privire prietenoasă și sentimentul de apartenență la o comunitate care îi pasă. Aceste mici gesturi îi dau curaj să zâmbească chiar și în zilele cele mai grele și îi reamintesc că bunătatea oamenilor poate alunga singurătatea.

SPRIJINUL FUNDAȚIEI REGINA PACIS ÎN VIAȚA DOAMNEI ANNA

“

După ani de muncă asiduă în medicină, doamna Ana trăiește dintr-o pensie modestă de 2700 lei, încercând să facă față tuturor provocărilor cotidiene.

Viața i-a adus însă greutăți mari. Soțul său a decedat, iar singurul ei fiu se confruntă cu probleme grave de sănătate care îl împiedică să se întrețină singur. Astfel, doamna Anna se află în situația dificilă de a se îngriji de propria boală, dar și de a avea grijă de fiul său, care locuiește împreună cu ea. Deseori, când starea fiului se agravează, povara de-ași vedea propriul copilul suferind cade întreaga asupra ei.

Doamna Anna suferă de diabet zaharat de mulți ani, o boală care i-a adus complicații severe: în urma diabetului, i-au fost amputate ambele picioare. Deși se confruntă cu această situație extrem de dificilă, ea continuă să lupte cu demnitate și curaj.

Din anul 2021, doamna Anna face parte din lista beneficiarilor permanenți care primesc lunar pachete cu produse alimentare în valoare de 1000 lei. Acest sprijin modest, reprezintă un ajutor stabil și îi ușurează viața.

ECATERINA, REFUGIATA DIN UCRAINA CARE A DEVENIT PARTE DIN ECHIPĂ

“

„Mă numesc Ecaterina și sunt din Harkov, Ucraina. Ziua de 24 februarie 2022 mi-a schimbat viața pentru totdeauna, împărțind-o în „înainte” și „după”. După patru luni petrecute în spaima războiului, am decis să plec cu fiica în Moldova, la rude, în căutarea unui loc cu pace.

Am o familie mare și iubitoare, iar în acest timp dificil fiecare a încercat să ajute cât a putut – cu locuință, bani și alimente. Fratele meu m-a ajutat să-mi găsesc un loc de muncă și astfel am ajuns să lucrez la Fundația Regina Pacis.

Această organizație este un adevărat far de speranță pentru cei vulnerabili, oferind de peste 25 de ani sprijin orfanilor, persoanelor în vârstă și altor categorii aflate în nevoie. Când valurile de refugiați din Ucraina au început să vină în Moldova, fundația nu a stat deoparte. Am avut onoarea să fac parte din echipa care a distribuit produse alimentare și, mai apoi, am contribuit la extinderea ajutoarelor: asistență psihologică, medicală, vouchere pentru haine și rechizite.

În fiecare zi, împreună cu colegii mei, întâlneam oameni cu povești grele de viață și încercam să le aducem speranță și sprijin real.

Deși erau mii de oameni, niciunul nu a fost ignorat. Vreau să subliniez și minunată echipă a Fundației Regina Pacis: oameni profesioniști, empatici, calzi, care au făcut din locul de muncă un adevărat cămin. Atmosfera era mereu primitoare, aproape „acasă”

A trecut un an de când am plecat din Moldova, dar am păstrat prietenii și amintiri dragi legate de Regina Pacis. Îmi amintesc cu recunoștință și căldură acea perioadă și oamenii drăguți pe care i-am întâlnit.

Le doresc celor de la Fundația Regina Pacis mulți ani de succes și putere în misiunea lor nobile. Datorită vouă, mulți oameni și-au regăsit calea, au crezut în bunătate și solidaritate și au simțit că nu sunt singuri.

Vă doresc tot binele din lume!”

Cu drag,
Ecaterina

ARTIOM, BĂIATUL CU AUTISM CE CĂUTĂ PACEA ÎN MOLDOVA

Artiom avea 13 ani când a fugit din calea războiului din Ucraina, împreună cu mama lui, frățiorul mai mic, bunica și câinele familiei. Tatăl a rămas singur, dincolo de hotare. Până atunci, băiatul, diagnosticat cu autism, ducea o viață stabilă, iar mama își dedicase anii din urmă educației lui: își lăsase serviciul și făcuse studii de pedagogie și logopedie pentru a-i fi sprijin constant și pentru a-l ajuta să dobândească abilitățile necesare unei vieți independente.

Primul sunet al rachetelor le-a răsturnat viața. Drumul spre Moldova a fost lung și plin de frică, lacrimi și lipsuri. Ajuns aici, Artiom nu mai era același copil. Fricile și coșmarurile l-au copleșit. Noapte de noapte se trezea îngrozit, cu senzația că e rănit și că deasupra lui zboară rachete. Mama trăia același coșmar lângă el și, văzând cât de mult suferă fiul ei, a apelat la tratament psiho-neurologic și medicamentos.

Între timp, din cauza bombardamentelor continue din Odesa, alte două rude în vârstă și neputincioase au venit să locuiască împreună cu ei. Mama, cu un copil mic, un copil diagnosticat cu autism și trei vârstnici bolnavi în grijă, nu mai avea posibilitatea să-și găsească un loc de muncă.

În această situație complicată, în sprijin le-a venit Fundația Regina Pacis. Familia a primit sistematic pachete alimentare, vouchere și produse de primă necesitate care i-au ajutat să facă față nevoilor zilnice. Artiom a fost inclus în terapie ocupațională și activități incluzive în cadrul Centrului Comunitar al Fundației Regina Pacis. Prin interacțiunile cu psihologul, băiatul își recâștigă treptat liniștea și starea de bine.

Totodată, Artiom continuă la distanță programa școlară din sistemul de învățământ ucrainean, fiind un elev exemplar al clasei a VII-a.

Prin atenție, răbdare și activități dedicate, Artiom a avut șansa să-și recapete încrederea în sine și să învețe să privească cu mai mult curaj spre viitor.

DEPARTE DE CASĂ, REFUGIAȚII DIN UCRAINA GĂSESC UN CĂMIN LA FUNDAȚIA REGINA PACIS

“

„Mă numesc Svetlana Rogalevich și am ajuns în Chișinău împreună cu fiica mea, Anisia, din regiunea Zolociv, Ucraina, țară aflată în plin război. La început, am trecut de la o familie la alta, fără un loc stabil unde să locuim. Apoi am avut noroc să întâlnim o femeie care ne-a recomandat să ne adresăm la Centrul social al Fundației Regina Pacis din Vărvăreuca, raionul Florești. Acolo am fost primite cu căldură și suflet deschis. Ni s-a arătat camera unde găseam tot ce aveam nevoie pentru a trăi.

Suntem aici de peste doi ani. Fiica mea a fost admisă la universitate și este acum studentă în primul an. La început, primeam ajutor sub formă de produse alimentare, iar mai apoi vouchere pentru îmbrăcăminte. Acest sprijin a fost neprețuit pentru noi. În tot acest timp, am simțit că am devenit parte a unei adevărate familii: ne-am bucurat împreună și ne-am susținut în momentele dificile.

Un moment special pe care nu-l voi uita este cel din luna aprilie, când, datorită doamnei Eugenia Zabica, am fost dusă de urgență la spital, unde mi-a fost salvată viața. Sunt profund recunoscătoare Eugeniei, întregii echipe a Fundației Regina Pacis și tuturor celor implicați.

Într-o perioadă în care războiul ne-a răpit siguranța și liniștea din Ucraina, sprijinul și grija voastră ne-au oferit speranță și stabilitate. M-am simțit protejată, ascultată și respectată, iar asta ne-a ajutat să ne adaptăm la viața de refugiat și să privim cu încredere către viitor.

Fundația nu ne-a oferit doar ajutor material, ci și căldură umană, înțelegere și sprijin moral. Am învățat ce înseamnă solidaritatea, iar această experiență ne-a dat putere să mergem mai departe.

Le doresc tuturor celor de la Regina Pacis multă sănătate, pace, bine și prosperitate! Munca voastră face diferența în viețile oamenilor, iar pentru mine și fiica mea, acest ajutor a însemnat șansa la un nou început.”

Cu respect și recunoștință,
Svetlana Rogalevich

Sprijinul Fundației Regina Pacis pentru refugiații din Ucraina

Fundația Regina Pacis și-a manifestat, încă din primele zile ale războiului din Ucraina, solidaritatea față de persoanele afectate, oferind un suport complex și constant. Am asigurat găzduire temporară și sprijin pentru obținerea unui loc sigur, am distribuit alimente și produse de bază, am oferit servicii medicale și consiliere psihologică, am sprijinit integrarea școlară a copiilor și am dezvoltat facilități și programe pentru adaptarea și integrarea în comunitate.

Până în prezent, aproape 14.000 de persoane au beneficiat de ajutorul Fundației Regina Pacis, ceea ce evidențiază angajamentul organizației de a răspunde nevoilor urgente din societate.

O MAMĂ, CINCI COPII ȘI PUTEREA DE A MERGE MAI DEPARTE

“

Ana, mamă singură cu cinci copii, trăiește de ani buni într-o realitate în care nevoile de bază sunt greu de acoperit. Solitară în fața provocărilor, își împarte timpul între îngrijirea copiilor și efortul constant de a asigura cele necesare pentru traiul zilnic.

Lipsurile materiale lasă urme vizibile în viața copiilor: dificultăți de adaptare la grădiniță sau școală, absențe repetate din cauza hainelor insuficiente sau a altor nevoi neacoperite. Cei mai mici trăiesc într-o lume a improvizăției, cu scutece care se termină repede sau lucruri de care alți copii dispun fără probleme. Pentru Ana, aceste lipsuri se transformă în griji și oboseală, adesea în sentimentul epuizării.

Cu sprijinul primit de la Fundația Regina Pacis, Ana reușește să le ofere copiilor un minim confort, siguranță și continuitate în educație. Ea își dorește ca cei mici să fie respectați, încurajați și pregătiți pentru viața din afara casei.

Chiar și în fața dificultăților, Ana rămâne dedicată copiilor săi, oferindu-le dragoste, grijă și cei șapte ani de-acasă.

A photograph of a woman in a black t-shirt holding a young child in a red shirt. They are in a room with a cracked wall. To the right, there are stacks of supplies, including bags of flour and boxes of instant noodles. The text "AJUTOR LA DISTANȚĂ PENTRU O FAMILIE CU NEVOI SPECIALE" is overlaid on the image.

AJUTOR LA DISTANȚĂ PENTRU O FAMILIE CU NEVOI SPECIALE

“

Ingă este mamă a unui copil cu paralizie cerebrală infantilă, o tulburare neurologică severă care afectează ireversibil creierul. Fiecare mișcare simplă, un pas, o ridicare de mână sau o privire clară, devine pentru copil un exercițiu de voință și curaj.

Pe lângă dificultățile de mișcare, tonus muscular și postură, copilul poate întâmpina și alte provocări dificile. Paralizia cerebrală nu progresează, dar nici nu dispare, rămânând în viața copilului și a familiei în fiecare zi. Dar în spatele dificultăților fizice se ascunde dorința de conectare, joacă și învățare. Ingă speră să-și înscrie copilul la școală, convinsă că poate urma un program educațional.

Familia primește o pensie de dizabilitate de 2.000 lei, o remunerație de 5.000 lei pentru activitatea Ingăi ca asistent personal și sprijin constant din partea Fundației Regina Pacis, timp de peste un an, sub formă de alimente, produse de igienă, jucării și scutece. Acest sprijin nu schimbă diagnosticul, dar aduce alinare, demnitate și un respiro într-o viață dificilă, reducând presiunea cheltuielilor și oferind o rază de speranță în prezent.

ÎN FAȚA LIPSURILOR, COPII RĂMÂN CENTRUL INIMII EI

“

Lucia are șase copii. Patru dintre ei au crescut, însă legătura cu ei este foarte distantă, iar sprijinul aproape inexistent. Alături de ea au rămas două fete care îi oferă motivul de a strânge puterile zi de zi, în ciuda oboselii și a lipsurilor care o urmăresc constant.

Tatăl este singurul întreținător, iar veniturile modeste sunt folosite integral pentru plata creditelor care să facă casa locuibilă. Lucia se confruntă cu o dizabilitate, dar lipsa unui certificat medical care să-i ateste starea o exclude din sprijinul social. Situația financiară a devenit atât de grea încât mama a renunțat să-și trimită fetele la festivitățile școlii, de teamă ca ele să nu fie marginalizate din cauza lipsei hainelor potrivite.

Regina Pacis le-a fost alături încă de la început, când familia locuia într-o casă de vară, fără încălzire și fără condiții minime de igienă și siguranță. Li s-a propus un adăpost temporar pentru copii într-un centru de plasament până la stabilizarea situației, însă părinții au refuzat, nu din încăpățănare, ci din dragoste profundă pentru propriii copii.

De mai mulți ani, familia beneficiază de sprijin constant din partea Fundației Regina Pacis. Acest ajutor nu doar le acoperă nevoile, ci le oferă și încredere că, în ciuda tuturor greutăților, nu sunt singuri și că viitorul poate fi mai bun.

A photograph showing the lower halves of several children standing in a row. They are holding colorful, patterned bags and black shoes. On the ground in front of them are various food supplies: a blue crate filled with oranges, a cardboard box containing instant noodle cups, and several large plastic bottles of cooking oil.

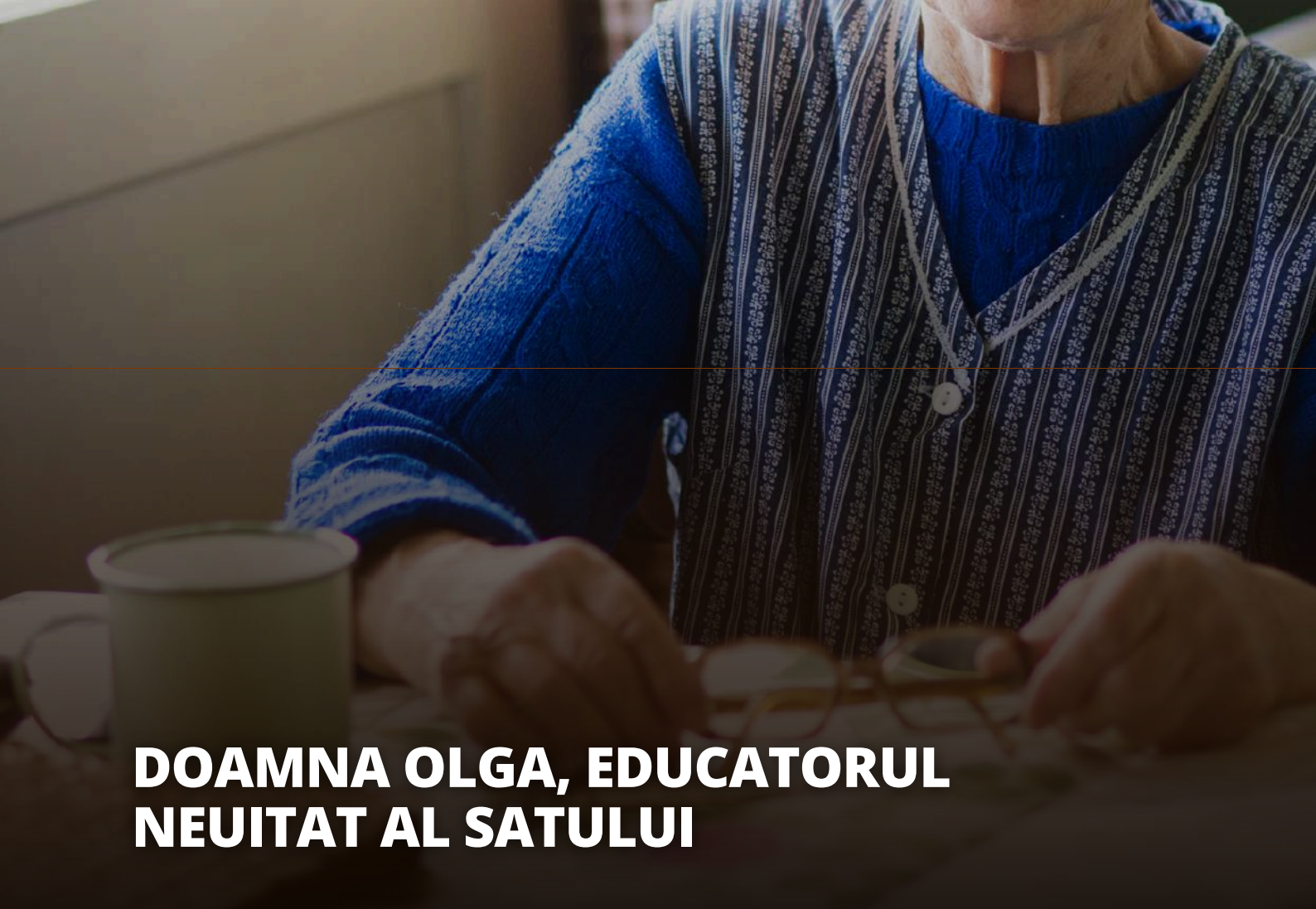
SPRIJINUL FUNDAȚIEI ÎN VIAȚA UNEI FAMILII NUMEROASE

“

Nina este mamă a cinci copii și știe ce înseamnă să lupti zi de zi pentru a le asigura un trai decent. De câțiva ani, sprijinul Fundației Regina Pacis a intrat în viața familiei sale ca un adevărat colac de salvare. Cu fiecare ajutor primit, povara grijilor financiare se ușurează puțin câte puțin.

Copiii Ninei sunt harnici, educați și străduincioși. Au vise mărețe pentru viitor. Unul dintre cele mai frumoase momente pentru ea a fost când unul dintre copii a devenit student. Acea realizare nu însemna doar un succes academic, ci și dovada că sprijinul primit a făcut posibilă continuarea educației fără ca familia să fie copleșită de cheltuieli. Pentru Nina, a fi martoră la reușita copiilor săi a fost confirmarea că eforturile sale, inclusiv ajutorul Fundației, nu au fost zadarnice.

Produsele alimentare și hainele oferite, mai ales pentru sezonul rece, au fost de un real folos pentru familie și copii. Sprijinul Fundației Regina Pacis nu a schimbat doar viața familiei pe termen scurt, ci a oferit o temelie pentru un viitor mai luminos și plin de speranță.

DOAMNA OLGA, EDUCATORUL NEUITAT AL SATULUI

Doamna Olga și-a dedicat 27 de ani din viață copiilor din satul ei, cu răbdare, blândețe și o inimă mare. Într-un colț uitat de țară, unde școlile au puțin și comunitățile își găsesc puterea în oameni, ea a fost mai mult decât o educatoare: mamă, sprijin și ghid pentru sute de copii care i-au trecut pragul clasei, purtând cu ei amintiri frumoase și lecții de viață.

Chiar dacă astăzi se bucură de familie, nepoți și strănepoți care îi luminează bătrânețea, viața la sat vine cu provocări: infrastructură limitată, acces redus la servicii și o pensie modestă. În aceste momente, Fundația Regina Pacis i-a devenit un prieten de nădejde încă din 2004, oferindu-i sprijin sub formă de haine și rechizite pentru nepoți, produse alimentare și alte necesități utile pentru viață.

Povestea doamnei Olga este despre dăruire, modestie și puterea discretă a celor care schimbă lumea în tăcere. Prin sprijinul oferit, Fundația Regina Pacis confirmă misiunea de a fi alături de cei care au nevoie, recunoscând întreaga investiție pe care doamna educatoare a făcut-o în comunitatea sa.

Cine dorește să susțină activitățile de suport a bătrânilor și copiilor aflați în dificultate ne poate scrie în privat, poate direcționa 2% din impozitul pe venit către Fundația Regina Pacis (codul fiscal 1015620000999) sau poate face o donație financiară:

B.C. "VICTORIABANK" SA
Fil. 11, Chișinău, C/B: VICBMD2X883
IBAN: MD14VI222400011100577MDL
IBAN MD84VI000222401711100577 (EURO)
Cod Fiscal 1015620000999

Vă mulțumim tuturor pentru implicare!

Vă invităm să ne urmăriți activitatea și pe:

